

Dk - DIALOG

Cena 3,- Kč

Pro členy Demokratického klubu zdarma

NIKDO ZA NIC NEMŮŽE ANEB BANKOVNÍ KRACHY

Na rozdíl od pana prezidenta, kdysi šokovaného krachem Kreditní banky Plzeň a nepovažujícího za dobré, kdyby se aféra vytratila jako desítky jí podobných do ztracena, nejsem už šokována ničím. Tam, kde se demokracie vykládá jako tržiště bez pravidel, se přece otevírá prostor pro podvody, bankovní transakce nevyjímaje. Skutečný šok jsem kdysi zažila na schodech metra, když mi do uší dolehl výrok mladého muže o schod výše: „Tady se dá krást v mezích zákona, klídek!“ Platilo to jeho kolegovi, pánovi s jiskrou v oku a sebevědomým vzhledem úspěšného manažera. Odehrálo se přibližně v době první vlny kuponovky, ale ta slova i gesto, které je provázelo, jsem si připomněla od té doby ještě mnohokrát.

Ptám se: Za co je odpovědný ministr financí, zač guvernér Národní banky, k čemu jsou vysocí a jistě někomu ze zákona odpovědní úředníci příslušného ministerstva? Ke svému překvapení jsem se v pozdější nedělní Debatě od pana ministra dozvěděla, že k žádným bankovním tajemstvím přístup nemá, možnost kontroly má chuděra takřka nulovou, a největším viníkem je asi parlament, schvalující děravé a všelijak pochybné zákony.

Člověk nemusí být ani odborník na finance, jen průměrně uvažující tvor, aby ho napadlo, kde je zakopaný pes. Dlouhý čas nabízely různé televizní šoty pohled na rozjařené tváře podvodníků, kteří zprivatizovali objekt, dali si legálně vyhotovit nový odhad, aby vzápětí na tento cár papíru (pardon, úřední lejstro) získali od banky XY vysoký úvěr, zastavíce objekt jako dostatečnou záruku solventnosti. A zastavit je možné kdeco, dokonce i domy v centru Prahy (viz Lotynka a podivná společnost kolem ní). Nejsou troškaři, postupují dle úměry: Čím vyšší suma, tím nesnadnější postih. Kupecké počty praví, že suma na jedné straně odebraná se nerozplynula, ale kamsi přelila. Do čí kapsy (kapes)? Ani to se nedá zjistit, je-li příliš vysoká, ostatně, jsou-li tu ještě její příjemci fyzicky, ona suma jistě už ne. Vždyť i zahraniční banky střeží svá tajemství! Poprosila jsem o poučení přítelkyni, která za přepážkou banky strávila přes dvacet let života. Cizinku. Nevěřila jsem, když jsem poslouchala

o kontrolách veškerého dění, všech operací. Odpovědnost osobní, od úřednice přes jejího šéfa po ředitele. Kontroly, kontroly a zase kontroly, od pravidelných měsíčních uvnitř ústavu ke hloubkovým (i nečekaným) bankovního dozoru, protože největším kapitálem banky je její důvěryhodnost a přitažlivost pro klienty. Připadlo mi těch revizí až moc na náš vkus, ale přičítala jsem to německé důkladnosti a pozůstatkům šlendriánu v nás, navyklých bezbřehé nezodpovědnosti let, kdy platila odpovědnost kolektivní, tudíž nulová. Měli jsme ale (a ještě máme) na důležitých místech ekonomické odborníky, kteří se mohli, na rozdíl od jiných, poučit o tom, jak takový dohled vypadá v cizině, ještě před stíháním ostatních drátů. Nemluvě o tom, že tak jistě učinili o potom.

Hlupáci, poctiví platiči daní, naivní střádalové, neumíte v tom chodit, ti dva mládenci na stanici Malostranská věděli už dávno, jak jít tvrdě na věc!

Je ale skutečně vina jen v zákonech? Vždyť i sebedokonalejší zákon si grázl vyloží podle svého gusta a dokáže zkorumpovat i jiné vykladače, ochotné zavřít obě oči. Spravedlnost je bába slepá, v síti pavučiny má šanci uvíznout jen malá muška, masačky se jí prorvou. To věděli už ve středověku. Jestliže jsme na počátku postavili do kouta etiku podnikání, poctivost tamtéž jako nepotřebnou veteš nepraktických snů, čemu se divit? Odpovědnost, dokonce osobní? Kdeže, přece nelze trestat chybný odhad, špatný „podnikatelský záměr“. Vida, i pro darebáctví se našel eufemistický termín.

Demokratický klub si vytкнуł za cíl sledovat, zda to, co se děje, děje se demokratickými cestami. Tedy ne to, co se děje, ale jak se to děje. Po několika letech musím konstatovat, že je to pro mne málo. To, co se děje, děje se zhusta cestou demokratickou, máme své zástupce zvolené v demokratických volbách a ti, jak jsme ujišťováni, ctí zákony. Moje představa demokracie je jiná. To, co se rozprostřelo v této zemi, se demokracii zatím nepodobá. Je to nejvýš jakási „demokratúra“. Promiňte, přáteli Kryle, že jsem si vypůjčila pojmenování. Lepší jsem pro „odvrácenou tvář“ naší transformace nebyla schopná vymyslet. A ještě jednou promiňte, že včasné varování před „demokracií s kosmetickou vadou“, v níž „ti, co kradli po léta, dnes dvojnásobně kradou“, jsme nebrali dost vážně.

Alena Šubrtová

ČEŠI, NĚMCI, DEUTSCHE ...

Abychom se v diskusi o česko-německých vztazích vyvarovali nedorozumění, je žádoucí ujasnit si pojmy, které němečtí historikové nezdídka chápou v duchu romantického nacionalismu minulého století. Zejména pojem „deutsch“ pojímají příliš široce a extrapolují jej daleko do minulosti.

Český výraz „Němec“ vzhledem ke svému obecnému významu může být velice starý. Výraz „deutsch“ ve tvaru diutschiu se údajně prvně objevuje v básni složené kolem r. 1100, může to však být pozdější dodatek. Pojem německého etnického národa byl zřejmě neznámý ještě Karlu IV., který v r. 1348 zakládal pražskou univer-

zitu pro „národy“ český, bavorský, polský a saský. Názor, že všichni, kteří mluví německy, jsou příslušníky jediného národa, uveřejnil v r. 1785 J. G. Herder na základě problematické představy o jazyku jako hlavním znaku národní příslušnosti. Kmeny a státy vzniklé z kmenových regionů na území dnešní SRN spolu nezdídka válčily a byly sjednoceny teprve v r. 1871. Rakousko a Švýcarsko do tohoto sjednocení nebyly pojaty, a dnes většina Rakušanů a téměř všichni Švýcaři nechtějí být pokládáni za Němce, i když mluví německy. Na druhé straně bylo poněkud mnoho Slovanů na východě.

V antických a středověkých latinských spisech se vyskytují výrazy „Germania“ a „Germanicus“, které dnešní Němci překládají jako „Deutschland“ a „deutsch“. Je to zavádějící způsob, neboť Germania byl název pro území ve střední Evropě mimo římskou říši bez zřetele k etnické příslušnosti obyvatel. Potvrzuje to jak římský Tacitus r. 98, tak pražský Kosmas kolem r. 1120. Svatá říše římská, které dal přívlastek „nationis Germanicae“ teprve císař Otto I. r. 962, by se tedy přesněji měla nazývat „lidu středoevropského“, neboť etnickými útvary byly tehdy kmeny a natio znamenalo obyvatelstvo určitého území. Podobně je tomu se jménem císaře Ludvíka zvaného Němec (der Deutsche, vládl 843-876), kterého prameny z jeho doby nazývají Teutonicus nebo Alemanicus, resp. Germaniae rex; výraz „der Deutsche“ v jeho době ještě neexistoval. Z tohoto nepřesného překládání se snad odvozuje představa, kterou chtěl realizovat Heydrich, že totiž Čechy byly „odjakživa“ německým územím.

O nejstarších dějinách Čech na základě pramenů psal Rudolf Turek (Čechy na úsvitu dějin, Orbis, Praha 1963; německy Wiesbaden 1974; Čechy v raném středověku, Vyšehrad, Praha 1982). Podrobně cituje prameny, podle nichž v roce 805 vypravil Karel Veliký vojsko k podrobení Čechů. Výprava dospěla k jednomu hradišti, o útok na ně se zřejmě ani nepokusila a po zpuštění okolí opět odtáhla. V informacích o výpravě následujícího roku není zmínka ani o hradišti, ani o zpuštění, a pouze se konstatuje, že se bez větších ztrát vrátila. Z toho můžeme usoudit, že počátkem 9. století existoval v Čechách politický útvar, který byl natolik technicky i organizačně vyspělý, že se na rozdíl od ostatních středoevropanů ubránil Karlu Velikému. Je představitelné, že Čechové později uznali Karlovu svrchovanost dobrovolně. Koneckonců si jeho říše činila nárok na postavení podobné dnešním nadnárodním organizacím. SRN je členem NATO, platí poplatek a účastní se shromáždění, a nikoho nenapadne interpretovat to jako její podrobení NATO. Ostatní čeští historikové (i nejmladší) úspěšnou obranu Čechů proti Karlu Velikému vesměs ignorují.

Analýzy sousedních Franků z r. 805 nazývají zdejší obyvatele Boemany, jen kronika z Moissacu v jihozápadní Francii uvádí název Cichu. Jeho výslovnost neznáme, ale podle dnešní italštiny a franštiny můžeme usuzovat, že se název našeho národa před 12 stoletími příliš nelišil od dnešního.

Státy vzniklé z kmenových území v dnešní SRN sjednotilo království pruské, vzniklé r. 1701 na území druhdy slovanském. Byla dokonce vyslovena domněnka, že německý romantický nacionalismus je dílem poněkud Slovanů a Baltů, kteří ztracenou národní identitu nahrazovali identitou novou; nabízejí srovnání s po-

řekadlem o poturčenci. Např. J. G. Herder pocházel z Východních Prus. Genetické výzkumy z posledních let ukazují na příbuznost Čechů (a také Rakušanů) s Kelty, tedy s obyvatelstvem usazeným zde už před příchodem Germánů. Představy romantických nacionalistů jsou však v německé veřejnosti poměrně rozšířeny. Naše strana proti nim musí stavět vědecká fakta.

Ivan Soudek

JE MOŽNÉ VYTUNELOVAT DEMOKRACII?

Asi tak se ptali účastníci nedávné televizní debaty „Sněžka“ nazvané „Klondike aneb jak vytunelovat demokracii“. Dobrali se shody v tom, že očekávaný ekonomický zázrak se nekoná, zítřky nebudou růžové a vytunelovat je možné nejen velké peněžní ústavy, ale i samu podstatu demokracie, pokud ji ztotožníme s volným ringem, v němž si každý (v rámci platných zákonů a zhusta i mimo něj) může činit, co je pro něj výhodné. Kolektivismus vystřídal vypjatý individualismus a dravost, pod jejichž praporem podnikají oni tuneláři.

Vinni jsme my, pravil zkušený a světa znalý debatér Schulz. Jaképak „my“, odporoval jiný, mohou já, co tu sedím a naslouchám, za to, že právní rámec jaksi zaoštal za ekonomickými změnami v tom převratném, nikdy dosud nevidaném přesunu vlastnictví? Museli jsme privatizovat rychle, padl argument, kdybychom se zdrželi nějakou legislativou, privatizovali bychom ještě dnes; bylo přece třeba rychle nastartovat malou i velkou privatizaci, dát podnikům konkrétního vlastníka. A doufat, dodejme, že onen vlastník továrny, železárny či jiného gigantu použije zisku k investicím do zastaralého strojového parku, že začne vyrábět konkurence schopné zboží, nikoli pouze dál kšeftovat s nabytým majetkem a „podnikat“ jen do vlastního měšce.

Historiku o tom, jak vznikla první samoobsluha, jistě znáte. Zhaslo světlo a lidé rozebrali, co jim pod ruku padlo. „Stop! Zavřít dveře a každý zaplatí, co nakradl!“ zvolal Jára da Cimrman, smyšlený český génius a vynálezce. Žel, nikdo s tak pronikavým intelektem nebyl po ruce a dveře byly dokofán. Někdy mám dokonce pocit, že světlo zůstává zhasnuté schválně tak dlouho, a možná nejsem daleko od pravdy.

Spočívá vina každého z nás v tom, že jsme nekřičeli dost hlasitě a na správných místech, když se objevili první barabové? Dali jsme se zmlást a uchlácholit nebytčným sebevědomím a jistotou našich ekonomických lodivodů, spoléhající na jejich erudici a odbornost? Dk-Dialog tu a tam přinesl glosu o tom, jak souvisí třeba kriminalita s demokracií, nebo proč tolik nespokojenosti mezi lidmi s průběhem reformy. Necítím žádné zadostiučinění, že jsme se ozvali včas. Ostatně náš hlas - pípnutí vrabce v moři halasného vytrubování úspěchů. Jedno je zřejmé a není to povzbudivé zjištění: Tato vláda nemá potřebnou důvěru, nebyla totiž schopná ani ochotná stanovit nezákladnější pravidla hry. Žádný z jejích ministrů nedokázal přiznat, že v tom či onom konkrétním se mylil a nese za to odpovědnost. Nepřizná to samozřejmě ani premiér, který se snad do poslední chvíle nepfestane podívat nad tím, jak jsou naši lidé nechápaví. Může počítat s ještě větším „nevědkem“, dosa-

vadní fitolezci, kteří tleskali kdejakému slůvku a větičce, se pustí zostra do téhož Klause, jakmile bude bezpečně jisté, že jeho hvězda zapadla a stali jsme se posledním skanzenem tatcherismu ve střední Evropě. Zapadnou i jiné hvězdy, důvěra v prezidenta, onu záruku morálnosti, byla notně pošramocena (ani nemůže vědět, jak citlivě lidé přetřásají praní rodinného prádla na obrazovce v souvislosti s prodejem Lucerny, králové u nás nechodí mezi lid). Tato společnost nemá „blbou náladu“, tato společnost je ve své nejpočetnější vrstvě hluboce rozčarovaná prostředím, kde se až dosud vyplácelo krást a podvádět, nepracovat, ale získávat. Prostředím, kde má darebák, pokud je patřičně solventní, větší šanci než poškozený. Nespokojenost narůstá, nikdo nevolá po „jistotách“, zato velice vadí přemíra nejistot, zmatených, křečovitých snah po úsporách tam, kde vzduchem poletují prohoděná, ztracené miliardy. Nespokojenost narůstá a obávám se, že není čas něco „ustát“ a zakamuflovat nezdar. Jediné přiznání k omylům a viditelná snaha po nápravě by mohly pomoci postupně získat zpět aspoň část důvěry, která je nezbytná pro každou vládu demokratického státu. Diktátory, pravda, ji získat nepotřebují, těm stačí policie a armáda. I když jen do času. Podle posledního vývoje se však zdá, že ono „do času“ začíná platit i pro naše demokratické poměry.

A. S.

DOPORUČUJEME K PŘEČTENÍ

Martin Potůček: Nejen trh. Role trhu, státu a občanského sektoru v proměnách české společnosti. Praha, Sociologické nakladatelství 1997. Publikace analyzuje roli trhu, státu a občanského sektoru (neziskových organizací) v proměnách české společnosti. Vymezuje přednosti a selhání těchto regulátorů a pole jejich možnosti uplatnění. Zasazuje vybrané události veřejného života v České republice po roce 1989 - realizaci sociální reformy, vývoj rodinné, bytové a vzdělávací politiky, boj s kriminalitou, privatizaci, zavádění zdravotního pojištění, vznik a vývoj korporativních institucí, reformu veřejného zdravotnictví, profesionalizaci a personální složení české armády, osudy různých neziskových organizací aj. - do obecnějšího výkladového rámce. Upozorňuje na to, že sedm let po pádu komunismu jsou vztahy mezi trhem, státem a občanským sektorem stále značně napjaté a deformované, charakterizované značnými disproporcemi. Úloha občanů a veřejné politiky v hledání a nalézání dynamické rovnováhy mezi nimi je nezastupitelná. Jinak hrozí, že bude dále oslaben potenciál občanské participace a že vyprázdněný prostor zaplní sociálně patologické formy regulace - korupce a mafie. - Studie je určena všem, kdo se zajímají o veřejné záležitosti.

2

Z DOPISŮ

Vážená redakce Dk-Dialogu
Aby časopis nebyl pouze jednostranným monologem, - ale skutečným dialogem, dovoluji mi několik poznámek.

Každý člověk má za svého života určité poznatky a tím i byl jen krátkodobou historií svého bytí. Já jsem se narodil a žil v malebné, až kouzelné podbrdské vesničce, která byla v době německé okupace v roce 1941 násilně vystěhovaná a později srovaná se zemí. V této době poblíž byl vybudován z lágru pracovní tábor pro 8 000 totálně nasazených dělníků, převážně z Moravy, kteří likvidovali či spíše plundrovali naše lesy ve prospěch a vítězství Velkoněmecké říše. V Mirošově pak byl okupanty zřízen kárný tábor pro „neposlušné“ totálně nasazené dělníky, který byl ke konci války přeměněn v tábor koncentrační. To jsou neměnná fakta a dnes historie.

V čísle 9 ze dne 23.11.1996 jste se zmínili i o panu dr. Feirabendovi. Když napíšete „A“ měli byste napsat i „B“. Tento pán byl také ministrem zemědělství v úřednické vládě generála Syrového od 4.10.1938 do 1.12.1938. Ve vládě p. R. Berana od 2.12.1938 do 15.3.1939 a v protektorátní vládě gen. Eliáše až do ledna 1940.

5.9.1938, v době nejvyššího ohrožení ČSR fašistickým Německem, kdy vykonával ve vládě funkci ministra zemědělství a člena předsednictva KOOPERATIVY (sdružení agrárního kapitálu), přišla vláda s požadavkem na rozšíření státních „železných“ zásob o 10 000 vagonů žita a 10 000 vagonů ovsu. P. Feirabend představitelstvo KOOPERATIVY přesvědčil, že tyto zásoby by byl pro KOOPERATIVU finančně ztrátové a že je výhodnější toto obilí exportovat do Německa, což se mu podařilo. - Vláda pak nakoupila uvedené obilí v Jugoslávii. Tímto počinem mu byla Velkoněmecká říše do určité míry zavázána. Na přímý písemný souhlas K. H. Franka ze dne 18.8.1939 koupil p. Feirabend statek ŠMIKESY v tehdejším okrese Podbořany o výměře 105 ha, a statek v Mirošově o výměře 409 ha. Na začátku ledna 1940 pak pravděpodobně s pomocí osobního přítele K. H. Franka „utekl“ do Anglie. Tolik říká nejeden fakta, ale i archivní odklady. Jaký je jeho názor na demokracii, si úsudek udělá každý sám ne podle toho, co říká, ale především jak se chová. Podle toho hodnotím i současnou politiku, zda pokládají demokracii za lidovládu či vládu proti lidu. Dále je hodnotím podle starofeckých filozofů, cituji: „Kdo říká lidem lež a nezná pravdu, to je hlupák, ale kdo říká lidem lež a zná pravdu - to je zločinec.“

Ještě mi dovoľte pár poznámek k čl. NIKDY NENÍ VYHRÁNO, STÁLE MUŽEME PROHRÁT. Víte, jestli bude morálka vítězit nad mamonem tak, jak jsme toho svědky - to se ze „srabu“ nikdy nevyfiednem. A pokud jde o katolickou církev, té podle mne ve skutečnosti nikdy nešlo o duchovno člověka, ale vždy jen a jen o majetek, jak jsme toho svědky i nyní, kdy pan Vlk se dopouští vědomé lži, když tvrdí, že chrám sv. Víta vrací českému národu.

Tento chrám nikdy katolické církvi nepatřil, ať před rokem 1620, či po roce 1918, 1939 či po roce 1945. Když je zde pochován i husitský král Jiřík z Poděbrad, a o tom p. Vlk dobře ví. Pokud se budou dopouštět lži a klamu nejen církevní hodnostáři, ale i politici, prostý lid jim přestane věřit a podporovat, a z toho mám ty největší obavy.

Vlastimil Hodina

AD: M. MIKLÍK: JAK ČELIT NEŽÁDOUCÍM DŮSLEDKŮM RYCHLÉHO VÝVOJE INFORMATIKY (Dk-D 4/97)

Některé epochální, významné nebo překvapující vynálezy jsou opěvovány, ale brzy se zjistí, že čím víc dobra mohou přinést, tím víc zla mohou napáchat. Je to, jako když se vypustí pohádkový džin z lahvičky a už se nedá nacpat zpět.

V knize „Jitro kouzelníků“, kde se skutečnosti těžko rozeznají od příkráslených fantazií, je i příhoda, kdy kterýsi vědec v Číně vynalezl jednoduchý způsob štěpení atomů, a to před několika tisíci let. Přišel k němu muž, patřící mezi „zasvěcené“, t.j. mezi ty, kteří znali mnohé věci, obecně neznámé, a zakázal mu to zveřejnit, protože „lidstvo není dosud zralé pro takový nebezpečný vynález“.

Ať je to pravdivé nebo ne, pravdou je, že vládnout něčím může jen ten, kdo je k tomu zralý. Malé dítě si také nemůže hrát se zápalkami nebo nabitým revolverem. Obecně vzato: každá svoboda člověka musí být vyvážena zodpovědností - čím více svobody, tím je potřeba více zodpovědnosti. Zákony, policie, bezpečnostní zařízení - všichni víme, že zdaleka nestačí. Bohužel, zločin má vždy více prostředků než spravedlnost, protože zločin si je nakrade, kdežto spravedlnost si je musí vydělat.

Kdyby se podařilo najít prostředek proti nežádoucím informacím, jistě hned druhý den se k němu dostanou jiným způsobem.

Jedinou a nejjistější obranou, bohužel velmi pomalou, je osvěta, výchova k zodpovědnosti. Ale, zodpovědnost - vůči komu? Vůči policii nebo zákonům, nebo vlastnímu svědomí? To vše nestačí. Musí zde být vědomí, vědomí jako axiom zodpovědnosti vůči absolutní spravedlnosti. Ve všech kulturách světa, ve všech náboženstvích, je zakotveno vědomí konečného účtování na konci života, v transcendentu. To musí být předmětem osvěty. Musí to vejít do vědomí pokud možno každého člověka.

Je to jednoduché, ale přitom složité řešení. Jednodušší však není.

Jiří Laube

ZE ŽIVOTA DEMOKRATICKÉHO KLUBU

Klubové setkání dne 15. května t.r. bylo věnováno diskusi o vývoji volebních preferencí politických stran, o jejich odpovědnosti vůči voličům, o schopnostech stran komunikovat s občany a o problematice střídání vlád jako o charakteristickém rysu demokratických společností.

Zveme členy a příznivce Dk, kteří mají možnost se zúčastňovat těchto klubovních akcí, na poslední předprázdninové setkání, které se bude konat ve čtvrtek 12. června v 17 hodin jako obvykle na Právnické fakultě UK v Praze 1, 1. patro, místnost 103.

KDO JE KDO Z DEMOKRATICKÉHO KLUBU (14)

V minulých číslech Dk-Dialogu jsme přetiskovali informace o členech Dk, kteří byli zařazeni do publikace KDO JE KDO V ČESKÉ REPUBLICCE 94/95 (nakl. Modrý jezdec Praha 1994). S informacemi o dalších členech Dk nezařazených do této publikace budeme pokračovat i nadále, a to podle stejné struktury (viz Dk-Dialog 1/1995, str.8). Hesla jsou uspořádána podle následujících bodů: Příjmení, jméno, rodné jméno, tituly, obor, datum a místo narození, stav, údaje o manželství a dětech, dále NYNÍ - současná profese a spol. činnost, ST - nejvyšší dosažené vzdělání, VÁŽÍ SI, ZÁJMY, KRÉDO, P - dosavadní zaměstnání, Ž - zajímavé (mimořádné) životní okolnosti, POL - politická orientace a členství v Dk, V - vyznamenání, čestné tituly, řády, ceny, D - dílo, B - bibliografie, SA - soukromá adresa a tel. číslo, PA - pracovní adresa a tel. číslo, ev. fax a E-mail. Heslo může být podle individuálních podmínek a přání upraveno.

SYROVÁTKA Augustin, MUDr., CSc. - pediatr, 8.8.1913 Praha, vdovec, zesnulá manž. Jaroslava roz. Polednová, psycholožka, 2 synové, 4 vnoučata, 1 pravnuček. NYNÍ v důchodu, od 92 člen Demokratického klubu. ST Lékař. fak. UK, Praha 1939, kandidát věd. VÁŽÍ SI T.G.Masaryka. ZÁJMY historie - antika, do středních let kanoistika. KRÉDO řecké heslo Nic příliš - Méden agan. P po čtyřletém popromočním školení na dětských klinikách 3 roky lékařem dět. poraden v Praze 46 - 55 ref. min. zdravotnictví, 56-90 věd. pracovník Ústavu pro matku a dítě v Praze 4-Podolí /kandidát. práce Problematika dětských úrazů/. Jako lékař dětských poraden poznal soc. podmínky nejchudších rodin v centru i na periférii Prahy, na min. zdravotnictví spolupracoval při zakládání péče o zdraví dětí, hlavně kojenců, v ČSR /Česko-Slovenská pediatrie 50, 1995. Suppl. II./; 1947 kratší pobyt v Londýně, 48 čtyřměsíční kurs soc. pediatrie v Paříži /UNICEF/, 58 zastupoval ČSR na sympoziu SZO na téma dětských úrazů ve Spa /Pokroky v pediatrii sv. 4, 1975, Česko-Slovenská pediatrie 50, 1995, Suppl. I/. Ostatní řešené problémy: Vývoj a nemocnost dětí v prvních 3 letech - osob. klin. vyšetřování /Courier-CIE, Paříž, sv. 16, 1966/; další vývoj dětí s nízkou porodní hmotností - osob. vyšetřování ve spol. s dalšími odborníky /Čs. Pediatrie 26, 1971, č. 11/; Vyšetřování dětí naroz. s porod. hmotností nižší 1000 g, později i vyšetřování jejich dětí /Čs. ped. 39, 1984, 2: 95/; demograf. studie kojenecké úmrtnosti a porodnosti dětí podle porod. hmotnosti /Population 39, 1984: 615 - spolu s doc. J. Rychtaříkovou/; kojenecká úmrtnost v Čes. rep. /Pokroky v pediatrii 5, 1979/; úmrtnost starších dětí - zvláště na úrazy. V čestný člen České pediatri. spol., 1975, Lék. spol. J.E.Purkyně, 1981, Demograf. spol., 1988. SA Ruská 68, 101 00 Praha 10.

Vydavatel: Demokratický klub, pošt. přihrádka 663, 111 21 Praha 1

Redakční rada: Miloslava Kučerková (výkonná redaktorka), Josef Janoušek, Alena Šubrtová

Podávání novinových zásilek povoleno Ředitelstvím pošt Praha čj. NP 2471/93 ze dne 20. 12. 1993

Registrováno Ministerstvem kultury ČR pod č. 6759